

τῶν ἐπὶ τῆς δεινροστοιχίας ἐκείνης ιδιοκτητῶν, ὁφείλει τὴν νῦν ὀνομασίαν αὐτῆς εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Παιρὸς Γκοιὼ* ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ 1850· αἱ δικαυμάνσεις τοῦ ἐδάφους καθιστώσιν αὐτὴν δυσδιάβατον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ Ἑλυσία μέρους. Ἐν τῷ τμήματι ἐκείνῳ τῆς ὁδοῦ ὑφύονται πολλὰ μετ' ἐπίπλων οἰκίαι, ἅς, ὡς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν αὐτῶν μαρτυρεῖται, κρατοῦσιν ἄγγλοι ξενοδόχοι καὶ κατοικοῦσιν ἀποκλειστικῶς ἀγγλικὴ οἰκογένεια. Ἀλλὰς λέξεσιν, οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ εἰσὶν ἀπόντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ὁ εἰς Παρισίους ἐρχόμενος Ἀγγλος ἐξέρχεται τοῦ δωματίου αὐτοῦ τῇ ὀγδόῃ πρωινῇ ὥρᾳ, καὶ ἐπιστρέφει εἰς αὐτὸ μόνον κατὰ τὴν νύκτα· εἰς τὸ ἀπότομον λοιπὸν τῆς ἀνωφρείας ἢ εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ἐρήμων ἐκείνων ξενοδοχείων ἀποδοτέον τὴν γαλήνην τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς ὁδοῦ, ἣτις ἀνέρχεται οὕτω μέχρι τῶν ὁδῶν τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τοῦ Σατωβριάνδου. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ διαβάται ἐκεῖ εἰσι σπάνιοι, ὡς συμβαίνει ἐν ἐγκαταλελειμμένη πλατεῖᾳ ἐπαρχίας. Ὁ Ἥλιος Λαυρέντιος, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ φίλου του προτιμᾷ τῆς γαλήνης ἐκείνης γωνίας ἐν μέσοις τοῖς Παρισίοις τῆς πολυτελείας διεῖδε τάς, ἅφ' ἐνὸς μὲν πρὸς ἀνάγκην ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ θορυβώδους κέντρου, ἅφ' ἑτέρου δὲ ἐπιθυμίας πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὸν θορυβώδη βίον. Καὶ αὐτὸ τὸ μέγαρον κεῖμενον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνωφρείας, ἐχωρίζετο ἐκ τῆς ὁδοῦ διὰ κήπου. Ὅτε ὁ Ἥλιος ὤθησε τὸ φύλλον τῆς αὐλείου πύλης, ἀντήχησεν ἡλεκτρικὸς κωδωνίσκος, ἐφάνη δὲ ὁ θυρωρὸς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ὅπερ κατεῖχε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ κήπου, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἦν ὠρισμένη ὡς ἱπποστάσιον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἱπποκόμος ἡσυχάζειτο εἰς τὸ νὰ ἀφαιρῇ τὰ φάλαρα ἵππου, τοῦ ὁποῦ ὁ ἰδρὼς ἐμαρτύρει ὅτι εἶχε διανύσῃ μακρὴν ὁδόν. «Ὁ Γεράρδος ἐξῆλθε, βλέπω, σήμερον τὸ πρωῒ, καὶ μόνος. . .» ἐσκέφατο ὁ Ἥλιος τὸν ὅποιον ἡ ὀξύτατη περιέργειά ὤθησε νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἀμέσως τὸν οἶκον. Ἦτο κατοικία δυόροφος, ἥς προέκειτο περιστύλιον, καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς προσόψεως ἐκτεινόμενον. Ἐλωτὸν μακρὸν ὡς τὸ περιστύλιον ἐσχηνμάτιζεν εἰδὸς τι ἰδίου πρὸς περιπατον χώρου. Εἰς τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα διηνοίγοντο δύο θύραι. Ἡ ἀριστερὰ κεκλιμένη, δι' ἣς ὁ ὑπηρετὴς εἰσῆγαγε τὸν Ἥλιον ἀφ' οὗ διεβίβασεν ἐπισκεπτῆριον αὐτοῦ εἰς τὸν Γεράρδον, μετεσχημάτιζε τὸ ισόγειον πᾶνωμα εἰς διαμέρισμα ὅλως ἀνεξάρτητον. Ἐνῷ ἡ δεξιὰ κεκλιμένη, ἔσωθεν κλεισμένη, ἐδείκνυε τῷ παρατηροῦντι κλίμακα ἐπιστρωμένην τάπητι καὶ ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς δύο ἀνωτέρους ὀρόφους. Τὸ περίτρηνον τοῦτο δαίμα χωρισμοῦ βίου παρέσχεν εἰς τὸν ἐπισκέπτην ἰσχυρότερον ἐνδιαφέρον, αὐξήσας ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῇ ὀφει τοῦ δωματίου εἰς ὃ εἰσῆλθεν ἀφ' οὗ διῆλθε σκοτεινὸν διάδρομον. Ἦν ἐκεῖ ὁ κοιτῶν τοῦ Γεράρδου. «Μὲ συγχωρεῖς, εἶπεν οὗτος, διότι σὲ ὑποδέχομαι ἐδῶ, διότι ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ λουτροῦ. . . εἰμαι συνειθισμένος

νὰ κλίνω πάντοτε ψυχρολουσίαν μετὰ τὴν ἱπποσίαν. . . εἶναι ὁ κανὼν τῆς ὑγιεινῆς μου. Νομίζω ὅτι θ' ἀποθάνω ἐὰν δὲν κλίνω βιαίαν ἄσκησιν. . .» Πόσον εἶσαι καλὸς ποῦ ἦλθες! . . .» Καὶ λέγων ταῦτα ἐνεδύετο πρωινὴν ἐνδυμασίαν ἐκ λευκῆς φλανέλλας. Ὁ Ἥλιος, τοποθετηθεὶς ἤδη παρὰ τὴν ἐστίαν παρετήρει αὐτόν, εὐκίνητον καὶ ρωμαλεῖον, μετὰ τῆς ζωηρᾶς ἐκ τοῦ ζωογόνου ἀέρος καὶ τοῦ λουτροῦ φυσιογνωμίας. Αἱ ἐλάχισται κινήσεις τοῦ σώματος ἐκείνου ἀπεκάλυπτον τὸν σθεναρὸν ἄνδρα, φύσει γεννηθέντα ὅπως εὐκόλως προδίδῃ εἰς γενναίους φυσικὰς δαπάνας, ἐνῷ αὐτὸς εἶχε τὰ μέλη λεπτά, τὸ δὲ νευρικὸν αὐτοῦ σαρκίον ἦν πεπλασμένον διὰ τὸν ρεθασμὸν καὶ τὸ πάθος. Καὶ ἐξετάζων τὸν κοιτῶνα ἐσκέπετο ὡς ἐξῆς· «Ὑστερον ἀπ' αὐτὰ ποῦ βλέπω, εἶναι δυνατόν νὰ κρίνῃ τις τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ιδιοσυγκρασίας;»

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΑΡΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ.

Ἦδη ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος τὴν ὑπνώττουσαν φύσιν περιεκάλυπτε καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνέμου πνοή, μετὰ τοῦ ρόθου τῶν κυμάτων μελαγχολικὴν ἀρμονίαν ἀποτελοῦσα, τὸν ὕπνον αὐτῆς ἐβαυκαλίζε. Ἐν τῷ κατωτάτῳ ὀρόφῳ τοῦ ἐπὶ τῆς γραφικῆς παρχαίου ἱδρυμένου οἰκίσκου ἔκκειεν ἀμυδρὸς λύχνος, λάμπων ὡς δακρυοεῖς ὀφθαλμὸς ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας· καὶ μελανόπεπλος ὡς ἡ νύξ, ὥρᾳ ὡς τοῦ λύχνου τὸ φῶς, μητρικὰ ἀπέναντι παιδικῆς κοιτίδος καθημένη ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλοσυρὸν βλέμμα της. Ἐν τῇ κοιτίδι ἐκείνῃ ἀγγελομόρφος πενταετής κόρη τὸν γλυκὺν τῆς ἀγνόητος ὕπνον ἐκάθευδεν, ἐνῷ οἱ λευκόπτεροι ὄνειροι ἄνωθεν αὐτῆς ῥιπταζόμενοι, ἔρριπνον ἐπ' αὐτῆς ἀοράτως λαμπυρίζουσας ψεκᾶδας χρυσοῦ καὶ ἄνθη ἐντὸς μαγικῶν λειμώνων βλαστήσεντα. Κοιμῶ, κοιμῶ, παιδίον, ἀγνὴ ἀγγελε ἄρτι κατελθὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἔτι τῆς πολυτάρχου τοῦ βίου σκηνῆς εὐρισκόμενος· καὶ ὡς ἡ ἐσπερία αἶρα βυκαλίζει τὰ ρόδα κλίνοντα τὴν καλλιγερὴν κάραν ἐπὶ τοῦ στελέχους των, οἱ χρυσοὶ ὄνειροι ἄς βυκαλίζωσι τὸν ἄφροντιν ὕπνον σου. . . Ἀλλ' οὐχί! τρέμε δύστηνον ρόδον. . . ἰδοὺ ἡ λαίλαψ ἀγρίως ἐγγὺς σου μυκωμένη ἀπειλεῖ νὰ σὲ καταρρίψῃ τοῦ δροσοβλήτου στελέχους σου. Ἰδέ την, εἶνε ἐκεῖ ἡ λαίλαψ, παρὰ τὴν κοιτίδα σου, καὶ ἔχει μορφήν γυναικίαν. . . εἶνε ἡ μητρικὴ σου. Καὶ ἡ μητρικὴ, ἡ βλοσυρῶπις γοργὼν, ἔχουσα τὴν ψυχρὰν καλλονὴν μαρμαρίνου ἀγάλματος, ἐγερθεῖσα, ἔκυπτεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἐν ᾧ ἡ μεγεθυνομένη αὐτῆς σκιά, πίπτουσα ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρίστα μορφήν ἀπειλητικοῦ φάσματος. Εἰς τὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς θέσιν τοῦ μειδιῶντος Χερουβίμ, ἐν μέσῳ τῶν ὀνείρων, αἱ ὀφρὺς αὐτῆς

συνεσπάσθησαν, τὸ μέτωπον ἐρρυτιδῶθη καὶ τὰ στυγνὰ αὐτῆς χεῖλη ἐψιθύρισαν : « Κοιμᾶσαι, κατάρκτος ὕπαρξες, μικρὲ δαίμον προορισθεῖς ἵνα σπείρης ἐν τῷ οἴκῳ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἔριδα . . καὶ ἐν τούτοις εἶνε ὥραία, φεῦ ! ὥρασιότερα τῆς θυγατρὸς μου . . καὶ ἴσως ὅταν ἀμφοτέραι κύξηθῶσιν, ὅταν ἀμφοτέραι φθῶσιν τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὁ ἀτενίζων αὐτάς, ἀποστρέφων ἀδικήτως τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς θυγατρὸς μου, ὅθ' προσήλθῃ αὐτοὺς ἐπ' ἐκείνης, καὶ μεθυόμενος, μαγευόμενος ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς, θ' ἀνακράξῃ : « ὦ, πόσον ὥραία εἶνε ! » καὶ ἴσως, ἴσως, ἂν οὐ τῇ ἀρπάζῃ τὸ ἥμισυ τῆς πατρικῆς περιουσίας καὶ τῶν πατρικῶν θωπειῶν θὰ κατορθώσῃ ν' ἀπολακτίσῃ αὐτὴν καὶ νὰ καταλάβῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ἐπιζήλον θέσιν ἣν δι' αὐτὴν προορίζω ! . . Θεέ, διατί ἐσπεiras τὴν ἄκνηθον ταύτην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ τέκνου μου ; Ἀλλ' ὅχι, ὅχι, ὅχληρά ἄκνηθα, ὅχι, χαμαιζήλος παραφυάς, δὲν θὰ διστάσω νὰ σὲ ἀποσπᾶω ἐκ τοῦ σκιοῦ τῆς οἰκογενείας δένδρου, ὅπερ σὲ τρέφει διὰ τῆς ἱκμάδος καὶ σὲ στεγάζει διὰ τοῦ φυλλώματος αὐτοῦ . . Δὲν θὰ διστάσω νὰ σὲ βυθίσω εἰς ὕπνον βαθύτερον καὶ ζοφερότερον ἐκείνου ὃν τώρα καθεύδεις ! » Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μελάμπτερος νυκτοκόραξ ἔξω τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος ἀφείε μοι νότον κρωγμὸν ἀπέπτυθ' ἑρῶν πρὸς τὰ ὕψη ὡσεὶ ἵν' ἀναγγεῖλῃ τῷ Πλάστῃ τὰς ἀπειλητικὰς φράσεις ὧν παρέστη αὐτήκοος. Ὑπὸ πνοὴν ἀνέμου τὸ φῶς τοῦ λύχνου ἐρρίγησε πνευστιῶν, οἶονεὶ φρίσσων ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ σκηνῇ, τὸ δὲ κοιμώμενον παιδίον συνεστράφη, αἰφνιδίως ταραχθέν. Μὴ ἄρα ἤκουσε τὰς ἀπειλὰς τῆς μητρικῆς, ἢ μὴ καὶ ἡ προσπέλασις αὐτῆς μόνῃ ἤρκει νὰ φυγαδεύσῃ τὰς τερπνὰς τῶν ὀνείρων εἰκόνας ἀπὸ τῶν ὀμμάτων καὶ τὸ μειδίαιμα ἀπὸ τῶν χειλέων του ;

Μὴν δὲν παρήλθεν ἔτι ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης καὶ ἡ ἀγγελόμορφος κοραὶς κατέκειτο ὥχρ' ἐν τῷ φερέτρῳ· εἶχεν ἐκπνεύσει τὴν παρελθούσαν νύκτα καὶ ἡ ἄσπιλος αὐτῆς ψυχὴ, μιχθεῖσα μετὰ τῆς λευκωνίδος αὔρας, ἐπετέρυσεν ἐλαφρὰ πρὸς τὸν Ὑψίστον. Κατὰ τὴν ἀνοδὸν αὐτῆς εἰς τὴν Ἐδέμ οἱ οὐρανοὶ ἐμειδίασαν, οἱ ἀστέρες ἐσελάγισαν, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἄγγελοι τῇ ἔψαλιν ἐναρμονίως τὸ « ὡς εὖ παρέστης »· δύο δὲ λευκοπτεροὶ χρυσαλίδες, λάμπουσαι ὡς ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς, ἐκθήσιν ἐπὶ τοῦ χωματίνου σωροῦ ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ ἀρτίδρεπτος τοῦ ρόδου κάλυξ.

Νῦν ἤδη ἐγένετο, καὶ ἡ μητρικὴ ρομφαία ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπιζητεῖ μάτην τὴν γλυκεῖαν τοῦ Μορφέως ἀνάκνουσιν· ὁ πτεροεὶς οὗτος θεὸς ἀποτροπίζόμενος, φαίνεται, τὴν μέγαλιν ἐκείνην, ἀπέπτυ μακρὰν αὐτῆς. Τρέμε, τέκνισιν ! θᾶπτον ἢ βράδιον θὰ συντριβῇς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἰδίου ἐγκλήματος· διότι δὲν σιγᾷ τὸ συνειδός, διότι ἀγρυπνεῖ ἡ θεὰ δίκη ! . . Ἀλλὰ τίς πέριξ ὑπόκωφος χύνεται ψίθυρος ; μὴ εἶνε ἡ αὔρα πνέουσα διὰ τῶν φύλλων ; — Οὐχί ! εἶνε ὁ

θοῦς προστριβομένης ὀθόνης· εἶνε τὸ λαθραῖον βῆμα ὥχρου φάσματος, ὅπερ, ἐκ τοῦ τάφου ἀναδύσαν ἤδη πρὸ αὐτῆς ἐμφανίζεται· ἰδοὺ, τὴν παρατηρεῖ ἀγρίως διὰ τῶν ἀτενῶν ὀφθαλμῶν, ἀπαισίως στιλβόντων ἐν τῷ σιγηλῷ ἐρέθει . . ὦ, φρίκη, φρίκη ! εἶνε τὸ φάσμα τῆς μητρὸς ἧς τὸ τέκνον, πρὸ εἰκοσιτετραῶρου μῶλις, ἡ δολοφόνος αὐτῆς χεὶρ Ἀίδι προέκψε· καὶ ἔρχεται νὰ τὴν ἀπειλήσῃ, καὶ ἔρχεται νὰ τὴν καταρσθῇ ! . . — « Ἐρινός, τί ἔκαμες τὸ τέκνον μου ; τί σοι ἔπταισε τὸ ἀθῶον πλάσμα ὅπερ ὁ Θεὸς σοι ἐνεπιστεύσατο καὶ τὸ ἐνέβαλες τοσούτῳ προῶως εἰς τὰ παγερὰ τοῦ μνήματος σκότη ; Θηριόκαρδε γύναι, ἐθανάτωσας τὸ τέκνον μου· εἶθε καὶ σὺ ν' ἀποθάνῃς ὑπὸ τῆς χειρὸς ἐκείνης ἣν ἔφερες εἰς τὸν κόσμον ! » Καὶ ἡ νυκτίφοιτος σκιὰ ἀποσύρεται βραδεὶ βήματι, διευθύνουσα ἔτι ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀπειλητικὴν τοῦ βλέμματός της ἀκτῖνα. Τρέμει ὡς φύλλον ἡ δολοφόνος μητρικὴ καὶ φοικιδῶσα ὀρθοῦται ἡ κόμη τῆς· ὁ αὐτὸς δὲ ἀγγελιαφόρος νυκτικόραξ ἀφίπταται καὶ πάλιν πρὸς τὸν Θεὸν ἵνα αὐτολεξεί ἀπαγγεῖλῃ εἰς τὰ ὧτα Αὐτοῦ τὴν ἁρὰν τοῦ φαντάσματος.

Εἰκοσιν ἔτη, ταχέως διαρρευσάντα, ἐτάφησαν ἐν τῇ ἄχανει τοῦ παρελθόντος ἀδύσσω. Ὁ λευκὸς παρχίος οἰκίσκος διασώζει ἔτι τὴν χιονώδη αὐτοῦ λευκότητα καὶ αἱ ὑψικέρηνοι δρύες, αἱ δίκην τεραστίων ἀλεξήλιων σκιάζουσιν αὐτόν, εἰσὶν ἐπίσης θαλακρί, ἐπίσης εὐφύλλοι ὡς πρότερον. Ἀλλὰ τίς, ἐν τῇ παρὰ τὴν θυρίδα ἀτμηλῶς καθημένη ρικνῇ καὶ πλήρει ρυτίδων γραίᾳ δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πρὸ εἰκοσαετίας νεκρὰν καὶ ἀκαίαν γυναῖκα, τὴν μητρικὴν, ἧς ἡ θρασεία χεὶρ ὑπὸ μανιώδους οἴστρου ὠθουμένη δὲν ἀπεδείλιασε πρὸ τοῦ ἐγκλήματος ; Ἐν τούτοις εἶνε ἐκείνη· αἱ τρίχες αὐτῆς ἐλευκάνθησαν, τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐρρυτιδῶθη μᾶλλον ὑπὸ τῶν πικρῶν τοῦ συνειδότητος ἐλέγχων ἢ ὑπὸ τῆς ἀκατασχέτου παρόδου τῶν ἐτῶν. Ἦδη δέ, ἐπὶ τῆς ἀπεράντου γλαυκῆς θαλάσσης τὸ βλέμμα πλανῶσα, ἀναπολεῖ σύννους, τὸ παρελθόν· τὴν νεότητά αὐτῆς ταχέως ἀποπτάσαν, τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς ἐσαι καταποθείσαν ὑπὸ μνήματος, ὅπερ ὁ ἴδιος αὐτῆς βραχίον ὤρυξεν, ἄνευ λογισμοῦ δι' ἑαυτήν, ἄνευ οἴκτου διὰ τὸ θῆμά της· ἀναπολεῖ τὸ πρὸ εἰκοσαετίας διαπραχθέν κκοῦργημα, τὴν ὀπτασίαν, τέλος, τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νυκτός, καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην ἱλιγγιᾷ ἡ δύστηνος ! . ἄλλ' εἰς τὰς φοβερὰς ταύτας βασάνους καὶ ἐτέρα θλιψὶς προστίθεται· ἡ περιεκλήτης αὐτῆς θυγάτηρ, ἀνθηρὰ ὡς ἡ Ἥβη, ἐστὶ διαγεγραμμένη ἐκ τῆς βίβλου τῆς ἀνθρωπότητος· ἀλλὰ δὲν εἶνε νεκρά· εἶνέ τι χεῖρον τούτου· εἶνε παρὰ φρον. Ἡ ὥραία ἐκείνη παρθένος, ἥτις μέχρι τοῦδε συνέλεγε τὰ ἄνθη τοῦ μαῖου τῆς ἐπὶ τῆς παραλίας ραιδρὰ καὶ λευκοπέπλος ὡς Ναιάς, ἀπὸ ἔτους προσεβλήθη ἀπροόπτως ὑπὸ νοσητικῆς παθήσεως, ἀνιάτου κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱατρῶν. Ἦδη ἐπὶ τῶν ποτὲ ὥραιων αὐτῆς ὀφθαλμῶν δὲν λάμπει πλέον ἀκτίς διανοίας οὐδὲ κατοπτρίζεται ἡ ψυχὴ· δὲν

δρέπει πλέον ἄνθη· ἀτενίζει αὐτὰ ἀμερίμνως διαβχίνουσα, πλὴν περιπαθῶς τρόπον τινὰ ἀτενίζει τὴν θάλασσαν οἷονεὶ ποθοῦσα νὰ ριφθῇ εἰς αὐτήν. . Φεῦ! τὴν εὐδαιμονίαν τῆς τυχαιῆς κόρης οὐδὲν ἔξησφάλισε τὸ ἔγκλημα τῆς μητρὸς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁζὺς καγχασμός ἀνέκοψε τοὺς ζοφεροὺς τῆς γράϊας λογισμούς, ἤτις, στραφείσα, παρετήρησε τὴν θυγατέρα αὐτῆς καθημένην ἐπὶ τῆς γλοερᾶς ἄκρας καὶ ἡδονικῶς παρκτηροῦσαν μεγάλην μάχαιραν, ἣν ἐκράτει καὶ ἤτις προφανῶς, ἦν τὸ μόνον αἷτιον τῆς ἄφρονος αὐτῆς φαιδρότητος. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς παρεφρόνησε δὲν ἔπαυε ζητοῦσα παρὰ πάντων μάχαιραν, δι' ἧς, ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτῆς, ἐμελέτα ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἡ μήτηρ ἔντρομος σπεύδει πρὸς τὴν νεάνίδα κρῆζουσα:

— Πρὸς Θεοῦ, κόρη μου! δός μοι αὐτὸ ὅπερ κρατεῖς εἰς τὴν χεῖρα!

Ἀλλ' ἡ παρὰ φρων ἀπαντᾷ μειδιῶσα ἀταρχῶς:

— Κόρη μου! τίς εἶπε: κόρη μου; τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη; ἰδέ, ἰδέ, πόσον ὠραία στίλβει ἡ μάχαιρά μου ὑπὸ τὸν ἥλιον· πόσον καλῶς ἡ αἰχμή της θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στῆθος μου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα προσπαθεῖ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν ἐν τῷ στήθει αὐτῆς. Εἰς δὲ τὸ ἀπειγνοσμένον τῆς μητρὸς κίνημα ὅπως τὴν ἀναρπᾷ ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἡ κόρη παροργίζεται, τὸ ὄμμα της ἀστράπτει αἰφνιδίως, καὶ φοβερὰ ἐν τῇ ἀπονενοημένῃ ὀργῇ της, ταχεῖα ὡς ἡ τὰ οὐράνια νέφη σχίζουσα ἀστραπή, ἐμπήγνυσι τὸ φονικὸν ὄργανον ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνης, παρ' ἧς ἔλαβε τὴν ζωὴν! Ἡ ἀρὰ τοῦ φαντάσματος ἐξεπληρώθη.

Ὅτε δὲ ἡ ἡριγένεια ἐπεχρύσωσε διὰ τῶν πρώτων αὐτῆς λαμπηδόνων τὸ ἀργυροῦν τῆς θαλάσσης κάτοπτρον καὶ ἐρράντισε δρᾶκα σπινθηρίζοντων μαργαριτῶν ἐπὶ τῶν εὐθαλῶν τῆς παραλίας μύρτων, μελάνγχιλος ἀνδῶν, ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῆς παρὰ τὸν λευκὸν οἰκίσκον δρυὸς ἐστεγασμένη, ἐτόνιζε παθητικὸν ἐλεγεῖον διὰ τὴν περικαλλῆ τῆς παρχλου ἐκείνης Ναϊάδα, ἧς τὸ πτώμα ὡς ἀγκάλη μητρὸς τὸ αἰέρουν κύμα ἤδη περιέπτυσεν. Ἡ παρὰ φρων μητροκτόνος, φέρουσα ἔτι τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, εἶχε ριφθῇ ἀσυναισθητῶς εἰς τὰ πρὸ τῶν ποδῶν της παρλᾶζοντα κύματα.

ΣΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Συνεδρία τῆς 2 νοεμβρίου.

Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν ἐπὶ τῷ θέρει διακοπεισῶν ἐβδομαδιαίων τακτικῶν συνεδριῶν τοῦ Συλλόγου, προεδρεύοντος τοῦ προέδρου κ. Ἀναστασίου Χρηστίδου, ἱατροῦ.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν περιλήψεως τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τινὰς παρκτηρήσεις ἐπ' αὐτῆς, ὁ κ. πρόεδρος ὑποβάλλει πρῶτα τὸν προεδρεῖον ὅπως στηθῇ ἡ προτομή τοῦ ἀειδύμου ἱδρυτοῦ καὶ προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἡρακλέους Βασιλάδου τιμῆς ἔνεκεν, ἀνθ' ὧν ὁστος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως ἐμόχθησεν ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναγραφῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ στηλῇ τῶν μεγάλων δωρητῶν, δωρησαμένου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ καὶ ἰδιαίτερον ἀγῶνα καταστήσαντος.

Ἐν τέλει ὁ κ. Μανουὴλ Ι. Γεδεὼν ἀνακοινεῖται «Ἀνέκδοτον ὑπόμνημα περὶ Θεοδώρου τοῦ ἀρχαιότερου κτίτορος τῆς μονῆς τῆς Χώρας». Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εὑρεται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἐν ᾧ φέρεται ἡ βιογραφία Θεοδώρου κτίτορος τῆς Μονῆς τῆς Χώρας.

Ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου Θεοδώρου λέγει ὅτι καὶ ἄλλοι ἐπιχειρήσαντες τὴν συγγραφὴν τῆς βιογραφίας ἔλιπον ἡμιτελεῖς τὸ ἔργον. Κατ' αὐτὸν ὁ ὁσιος Θεόδωρος ἦν 53 ἐτῶν ὅτε ἤρξατο τῆς οἰκοδομῆς, τότε δὲ περίπου ἀφίκετο ἐκ τῆς Ἀγίας Πόλεως ὁ ὁσιος Σάββας (530), συνεπῶς ὁ κτίτωρ τῆς Χώρας ἐγεννήθη περὶ τὰ 477, καὶ ἦν θεὸς τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας. Ὁ τόπος, ὅπου νῦν ἡ Μονὴ ἐκαλεῖτο τὰ Χαριτίου, εἰς οὗ καὶ ἡ πύλη τοῦ τεύχους (Ἐδινέκαπι) πύλη Χαριτίου, εἶχε δὲ μικρὸν ναῖσκον μετὰ κελλίου. Ὁ Θεόδωρος ἤγειρε τὴν Μονὴν ἔχων ὑπ' αὐτὸν 12 μοναχούς, κρημνισθεῖσαν δὲ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 557 ἤγειρε πάλιν περικαλλῆ, δαπάναις τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ, μετὰ ναῶν τοῦ ἁγίου Ἀνθίμου καὶ τῶν 40 Μαρτύρων, ὡς καὶ Ξενῶνα πρὸς περιθάλψιν τῶν τὰς ὀφείας πεπηρωμένων. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 568, ἡγούμενος διατελέσας ἐπὶ 38 ἔτη, καὶ καταλιπὼν διάδοχον τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Θεόπλαστον. Περιέρχον ὅτι ἡ βιογραφία αὕτη λέγει ὅτι τῆς κωδικοποιήσεως τῶν νόμων καθιέρωτο αὐτὸς ὁ Ἰουστίνος συμβασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ συλλογὴ τῶν νόμων ὠνομάσθη «Νέα Κέλεις τῶν βασιλεύοντων».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ.

Συνεδρία τῆς 1 νοεμβρίου.

Ἡ γενικὴ συνεδρία τῆς κυριακῆς, 1 νοεμβρίου, ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γ. Π. Βεγλερῆ, προέδρου τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καὶ ἦν ἀναγινώσκονται τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριῶν τῆς 20 Σεπτεμβρίου καὶ 25 Ὀκτωβρίου. Τῇ 2 μ. μ. ὥρα, ἀρχεταὶ ἡ συνεδρία τῶν τμημάτων, ἀρχαιολογικοῦ καὶ ἱστορικοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Dr Mordtmann, προέδρου τῆς Ἐταιρείας, καὶ λήγει αὕτη τῇ 4, παρόντος ἀκροατηρίου πολλοῦ, ἐν ᾧ καὶ οἱ σεβ. μητροπολίται πρώην Βόσνης, Ἀγγιλίου, Ἐρσεκίου καὶ Στρωμνίτζης, καὶ δύο τῶν διερμηνέων τῆς Σερβικῆς πρεσβείας. Ὁ κ. Ἐλ. Ταπεινὸς ἀναγινώσκει «Περὶ τοῦ Βοσταντζίκ, ἐφ' ᾧ ὁ πρόεδρος εὐχαριστεῖ τῷ ἀναγνόντι καὶ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως συντόνως μελετηθῶσι τὰ βιβλινὰ προάστεια τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ κ. Μ. Ι. Γεδεὼν ὑποβάλλει ἀκολούθως «Σύμβασιν διομο-λογηθεῖσαν μετὰ τοῦ Μιλότση Ὀδρένοβιτς καὶ τοῦ Πατριαρ-